

YİRİMİ BİR PÂRE

Nasıl sevmem yanlışlarımı
Yolu bir sevgiliye çıkar.

Kalsam da zindanda duvarlar arasında
Pencerem benim hep deryaya bakar.

Üfleyip mumuna yalnızlığımın
Sevgili içimin hiç bitmez fırınına yakar.

Dostumsun beynime bir düşünce olarak saplı
Mıh! Dikkat et, seni bir bilmez tabutuma çakar.

Çiğnerken içimin bahçelerini
Sevgili yakasına gül takar.

Uçurumun kenarında sorarım kendime acaba
Sevgiliye giden tren ne zaman kalkar?

Tutamadık aşkın iki ucundan
Ben mi sakarım yoksa sevgili mi sakar?

Hapsolmuş içine yazamadığı şiirle
Görünce sevgiliyi ruhum teninden sarkar.

Yıkasa suyuyla bu hayat yazılarımı
Onlardan hakikat mürekkebi akar.

Ne zaman çalsam kapısını sözlerin
İçimde koşuşan meraklı biri var.

Duyunca sonsuzun sessizliğini
Küçük hesaplarımızın çığlığı susar.

Buldum hakikati söylemem kimseye
İçinde yârim var, değmesin nazar.

Gizli tut hoyrattan bu gönül evini
Anlamaz, çok görür, saldırır, yıkar.

Üzülme sığmazsın geniş yüreğim,
Sevgilinin gönlündeki yerin dar.

İç içeyiz sevda dorukta, birden
Gurbet çağırır beni, bakakalır ardımdan yâr.

Sakın çağlama böyle gürül gürül
Hayat gelir, sözü ağzına tıkar.

Bugün de uğramadı kulübene şiir
Yolda yedi mi onu gerçek denen canavar?

Sokuluruz biz iki yalnız bu ıssız ovada
Isıtır sözlerin yağarken üstümüze kar

Buluverdik birbirimizin güneşini
Nasıl da bu yıl erken geldi bahar.

Yok, bitmeyen rahatlık bu âlemde
Bulunur her an bir şey, canını sıkır.

Sus artık Ahmet, çekil kovuđuna
Eylem ister aşk, fazla sözden bıkar.